

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Andreæ Vallensis Vvlgo Del Vavlx Andanensis, I. V. D. Et
In Alma Academia Lovaniensi SS. Canonum Professoris
Ordinarii, Paratitla Ivris Canonici Sive Decretalivm D.
Gregorii Papæ IX. Svmmaria Ac ...**

Delvaux, André

Coloniæ Agrippinæ, 1686

24. De requisitis ex parte volentium acquirere indulgentias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62177)

ac rationabilis requiritur causa, quia, ut antè diximus, ex d. *Extravag. Vnigenitus* Pont. non dominus sed fidelis dispensator thesauri Ecclesie est constitutus, ac proinde non nisi ex iusta & rationabili causa indulgentias concedere debet: alioquin non dispensaret, quam dissiparet. Hinc in c. *Cum ex eo h. t.* indulgentiæ indifferetè damnantur, & concessæ sine causa ulla sunt nullæ. Accedit, quòd, cum reatus pœnæ post culpæ remissionem relictus sit, iure divino Deo debitus, non possit summus Pontifex sine iusta causa quemquam eximere ab obligatione Juris divini, ut patet in iniusta dispensatione à voto & juramento, quæ ideo etiam est nulla.

Aliud dicendum de iis, quæ à mero iure humano dependent, uti absolvere à censuris & casibus reservatis, eligere confessarium, aliiſque similibus, quæ absque iusta causa concessa subsistunt; licet taliter concedens peccet.

Et hinc fit, quòd licet indulgentia sine iusta causa non valeat ad tollendam obligationem pœnæ Deo debitæ, valeat tamen ad tollendam obligationem peragendi pœnitentiam ex præcepto Confessarii iunctam, quia hæc est solum juris humani, super quo summus Pont. dispensare potest.

2. Non tamen requiritur causa æquivalens, quia sic indulgentia non esset remissio aut absolutio, sed commutatio: Ideoque sufficit, ut sit sufficiens. Et hæc sufficientia commensuranda est secundum quantitatem indulgentiarum ut scilicet major indulgentia majori causa indigeat, d. cap. *Cum ex eo. & Extravag. Vnigenitus*. Aded, ut, si causa indulgentiarum non sit omninò, sed tantum ex parte sufficiens, tum indulgentiæ valeant, secundum proportionem causæ, & non quoad partem, quæ causam excedit. Vide Navar. in *Comment. De indulgentiis Notab.* 15. Ratio vero est, quia sicut indulgentia sine ulla causa concessa tota est nulla, ut diximus, ita concessa ob causam non sufficientem non ex toto sed ex parte, erit nulla quoad partem, quæ causæ non correspondet, sed eam excedit; quia ut se habet totum ad totum; ita pars ad partem, l. *Qua De tota D. De rei vindicatio.*

3. Hinc sequitur non semper tantum valere indulgentias, quantum sonant, sed secundum

proportionem causæ. Spectatur autem causa indulgentiarum ex duplici capite: primò ex opere, quod Pont. requirit pro indulgentia, quale est jejunium, oratio, elemosina: secundò, ex parte finis intenti, qui debet esse bonum commune Ecclesie, veluti favor fidei, conservatio religionis, ejusdemque augmentatio, conversio infidelium; & quando finis est excellentior & magis necessarius Ecclesie, tantò cæteris parib' major potest dari indulgentia, licet opus, ob quod datur, sit leve, quia sufficit esse proportionatum ad finem consequendum. Hoc modo subinde vel solum reverentiam exhibendi alicui imagini datur magna indulgentia.

§. XXIV.

De requisitis ex parte volentium acquirere indulgentias.

1. 2. *Debent esse membra Ecclesie, contriti & confessi.*
3. *Opera præscripta per se adimplere,*
4. *Esse in statu gratiæ & absque peccato mortali,*

1. IN primis debent esse membra Ecclesie, quia talis Ecclesia suos thesauros non distribuit, can. *Nihil sic debet* 1. q. 3. can. *Si qui Catholica* xxii. q. 4. & cum deitur ex potestate clavium, quæ Baptismum præsupponit, videtur catechumenum non esse eorum participem ante susceptionem Baptismi.

2. Secundo, debent esse contriti & confessi, cap. 1. h. t. in *Extravag. Clement. unica circa finem De reliquiis & venerat. Sanctorum*. Ideoque semper in Bullis dicitur, *verè pœnitentibus & confessis*. Sufficit tamen confessio antea facta, si modo quis in statu gratiæ perseveraverit usque ad tempus indulgentiarum, Turresc. in §. in *Levitic. 20 n. & sub can. Mensuram De pœnit. Dist. 1.*

3. Tertiò, subire debent, & quidem per se, nisi aliud exprimator, illa opera, quæ pro indulgentiarum consecutione præscribuntur: alioquin partem eorum tantum adimplens, neque totam indulgentiam, neque partem acquirat: quia neque relictum nempe pars relictæ sub conditione, quaeritur, si pars dumtaxat, non etiam tota conditio impleatur, l. *Cui fundus D. De condit. & demonstrat.* Est autem confessio

cessio indulgentiarum conditionata.

Quarto, debent eo tempore, quo promerenda sunt indulgentia esse in gratia & absque peccato mortali: quia membrum mortuum; cuiusmodi est existens in peccato mortali, nullum potest viventis corporis suscipere influxum. Et ideo quando idem est tempus operis & acquisitionis, necessarium est, ut opus fiat quoque in gratia. Navar. in d. Comment. De Indulg. notab. 19. Alioquin juxta communem de Frinam. adimpletio operis in peccato mortali non impedit indulgentiarum acquisitionem, quando diversum est utriusque tempus. Ratio est, quod non sit necesse, ut opus ipsum sit meritorium remissionis seu indulgentiarum; verum sufficit, quod sit actio moraliter bona & utilis ad placandum Deum, & avertenda flagella temporalia. Navar. d. lxx. Alias actionibus malis nemo consequitur indulgentias, juxta communem. Optimum tamē & securius est, perficere ipsum opus in gratia, quia sic non solum est satisfactorium, sed & meritorium.

Dum autem quis acquirit alteri indulgentias, non est opus ipsum esse in gratia, modò is sit, cui acquiritur, juxta Navar. quia indulgentia non nititur ullo opere, quod facit peccator, sed thesauro Ecclesie, per Pontificem distributo, hujus autem distributionis est capax, quisquis est in gratia & indiget satisfactione.

Peccatum verò veniale non impedit fructum indulgentiarum, nisi vitiet ipsum præscriptum. Quod addo, quia tum tale opus, v. g. jejunium vel elemosyna facta ex vana gloria displicet Deo, meliusque esse abesse quam adesse.

Similiter nequit quis consequi indulgentiam plenariam, quamdiu manet in affectu peccati venialis: quia quamdiu manet talis tamdiu manet culpa & reatus pœnæ qui culpam necessariò comitatur. Potest tamen consequi indulgentiam pro remissione pœnæ debitæ pro aliis peccatis remissis. Quando igitur in formula præscribitur confessio, communiter intelligitur de his, qui peccatum habeat mortale, ut scilicet per confessionem disponant se ad gratiam, sicutque capaces indulgentiarum: alioquin ad earum capacitatem sufficit quem esse in gratia, quod potest fieri

per contritionem cum proposito confitendi. Aliud dicendum esset si Pont. requireret confessionem tamquam conditionem sine qua non.

§. XXV.

Quoties quis possit consequi indulgentias, & quamdiu durent.

1. Indeterminatè concessa, semper lucrari licet.
2. Ad opus limitatum semel tantum.
3. Ad certum tempus, expirant lapsò tempore.

1. Quando conceduntur indeterminatè, vel quoties quoties, semper illas consequitur. qui facit opus præscriptum, modo iteratio non cedat in contemptum, & desitum indulgentiarum, juxta Navar. d. loco Notab. 15. & 31.

2. Quando autem conceduntur ad opus limitatum, à primis scilicet vespere usque ad secundas, vel usque ad noctem, semel tantum potest eas consequi. Navar. d. Notab. 31. cum aliis, quos citat. An vero multas indulgentias, à diversis Pontificibus concessas, possit quis simul uno actu lucrari (vel utri uno sacro tot animas è purgatorio liberare, quot habet grana benedicta) non satis convenit. Tutius videtur, ut quando aliud Pont. non exprimit, pro diversis indulgentiis multiplicentur actus, quia non videtur extendendum Pontificis aliam fuisse vel esse mentem.

Notandum hic, quòd sic ex ærario publico non debet succurri iis, qui cum possint de suo æs alienum solvere, nolunt, quia hoc pacto daretur materia delicti & negligentia. s. Ex parte sup. De consuet. l. Conveniri D. De pact. distal. ita neque ex thesauro Ecclesie, debeat solvi pro negligentibus, qui nihil aut parum curent operibus pœnalibus satisfacere, & pœnam purgatorii redimere; quibus proinde nihil profunt indulgentia. Similiter non potest quis sibi thesaurizare indulgentias, quæ ipsi præsent pro futuris pœnis, quia solutio non fit ante debitum contractum, sed illud supponit. Ideoque si quis non indigeat aliqua indulgentia, quam alias lucraretur, illa remanet in thesauro Ecclesie.

3. Quod si vero indulgentia non habeant tempus determinatum non expirant morte concedentis, sed demùm per revocationem ab eo, qui potest revocare, aut per interi-